Forbrydere, hvem de nævnte Anstalter ikke kan magte, fordi de er ganske uregerlige og løber bort, trænger vi til et lille Kriminalasyl med mere fængselsagtig Indretning — det som man paa de andre Anstalter netop søger at undgaa.

Der er imidlertid endnu en stor Klasse abnorme Forbrydere. De nys omtalte har været raske, er blevne syge og handler som Følge deraf anderledes, end de vilde have gjort i sund Tilstand.

Den Klasse, vi her har at gøre med, er dem, der er abnormt anlagte, hvis Repræsentant er de aandssvage Individer, hvis Hjærne f. Eks. af sygelige Tilstande hos Forældrene, hos dem selv i Fosterlivet eller i den tidlige Alder er hæmmet i sin Udvikling og fungerer slet. Det er Defektindivider, i videste Forstand syge, ligesom en Mand med medfødt Klumpfod er syg. Det er de degenererede, et Ord, som Folk ikke kan forstaa, hvilket er forklarligt, fordi der er saa umaalig mange Varianter, fra Idioten til den velbegavede Løgner og Svindler, ja, til hæderlige og betydelige Mænd, endog Genier. De fleste Forbrydere hører herhen.

Hos nogle er de sjælelige Forstyrrelser ikke større, end at man baade i Livet og kriminalistisk maa betragte dem som normale, hos mange er de sjælelige Forstyrrelser saa betydelige, at det er lige saa urimeligt at forlange af dem, at de skal lade være at begaa Forbrydelser, som at Manden med Klumpfod skal marschere i Takt med andre Soldater. Saadanne er ogsaa uforbederlige Recidivister.

For de aandssvage har vi Anstalter. For de forbryderiske degenererede trænger vi til en Fremtidsanstalt, hvor de kan opbevares og gøres uskadelige, ja nyttige, medens de almindelige Straffe er uvirksomme og kun sikrer for en Tid. — Den skulde være indrettet som en Arbejdsanstalt med Værksteder og Adgang til Landarbejde og formentlig med flere Afdelinger med mere eller mindre Frihed, eftersom Fangerne, eller hvad man vil kalde dem, kan taale Frihed uden at misbruge den. De forbryderiske degenererede egner sig ikke til Sindssygeanstalter, som de ødelægger, det samme gælder Aandssvageanstalter, heller ikke de nuværende Straffeanstalter passer for dem, de taaler daarligt Ensomhed og Tvangen, er en evig Kilde til Ufred og forbedres som Regel ikke. De bør forsøges paa særlige Anstalter.

Men har man nu disse Anstalter, saa gælder det at faa Patienterne derhen i Tide, inden der sker Ulykker.

I denne Henseende har Publikum, specielt de syges Slægtninge, et ikke ringe Ansvar. Vi Sindssygelæger kender saa godt Folks Uvilje imod at anerkende, at deres Slægtning er sindssyg. — han er overanstrengt, nervøs, kommer det højt overnervøs (et herligt Ord), men sindssyg er han ikke, og det var Synd at indlægge ham paa en Anstalt. Er vedkommende paa en Anstalt, bliver han ogsaa tidt forlangt udskreven, inden han er rask, naar han udtaler sin Længsel efter Hjemmet, og at han ikke kan holde ud at være paa Anstalten. Lægen har ingen Ret til at holde selv en meget farlig Person tilbage mod Familiens Ønske.

Vi mangler her en Autoritet, der kan fremtvinge og opretholde Indlæggelsen.

Naar en Person med en syg eller svag Hjerne har begaaet en alvorlig Forbrydelse, maa der sørges for, at han bliver anbragt et sikkert Sted og ikke gør Ulykker igen. Dette sker, som Erfaringen viser, ikke, og Fejlen ligger dels i vor Straffelov, dels ogsaa i den Maade, hvorpaa Domstolene benytter den. Det drejer sig ikke om de i snævreste Forstand sindssyge, men om de andre hjernesyge Personer med sjælelige Symptomer: aandssvage, degenererede, Alkoholister, Epileptikere og hysteriske.

De dømmes efter Straffelovens § 39 som formindsket tilregnelige til en nedsat Straf, skønt alle er enige om, at det er meningsløst at slippe dem, der næsten sikkert vil falde tilbage, løs igen efter særlig kort Tids Forløb. Naar man har Loven, maa den naturligvis følges, men der er jo ogsaa noget, der hedder Fortolkning, og i alt Fald Højesteret er frit stillet og kunde efter min Mening uden Skade gøre mindre Brug af § 39.

En af de Forbrydere i den nærmeste Fortid, hvis Udaad nærmer sig mest til de nu foreliggende, var Ørstedsmorderen, som forrige Taler nævnede.

En Kollega fra et af Nabolandene skrev kort efter til mig: „En saadan Dom er mig simpelthen ubegribelig", og af saadanne Domme afsiges der mange. Mon det ikke var bedre, om Domstolene, hvor Forbrydelserne staar i direkte Afhængighed af sygelige Tilstande, resolut betragtede Forbryderne som afsindige — henførte dem under § 38 og dømte dem til at tages i Forvaring (passende Sikkerhedsforanstaltninger). For en stor Del af dem vil den fremtidige Detentionsanstalt være passende.

Jeg mener altsaa: Vil De gøre, hvad der kan gøres for at forebygge Forbrydelser, begaaede af abnorme, saa

1) Skaf os de Anstalter, vi mangler.
2) Lad være at gaa udenom Diagnosen Sindssygdom og aandelig Abnormitet saa længe som muligt! Læg de syge ind i Tide!
3) Skaf os en lovbestemt Maade til Indlæggelse af Patienter paa Sindssygeanstalter og lignende Anstalter. Helst en Dommer (Fredsdommer), som autoriserer enhver ufrivillig Indlæggelse og kan fremtvinge Indlæggelse af Personer, der synes farlige, selv uden Familiens Indvilligelse.
4) Skaf en Ændring i Straffeloven (helst en hel